

Kilenc hónappal ezelőtt még nem ismertem az új osztályom. Az ismeretlen az egész életemet felforgatta. Egész nyáron rettegve vártam a gólyatábort, féltem, hogy hogyan viselkednek majd velem a többiek. Nem tudtam, hogyan fogom kezelni azt a rengeteg arcot, hiszen sosem voltam nagy társasági ember.

Augusztus 29-én elindultunk mindannyian a találkozóhelyre. Az a rengeteg arc megrémített. Nemrég körbekérdeztem az osztályban, hogy mi volt a véleményük a 9. b-ről. Néhány vicces szólás után megkaptam a válaszokat. Voltak, akik már akkor optimizmussal néztek szembe az osztállyal: "jó osztály lesz, mindenki barátságos, a közösség befogadó". Voltak, akik hozzám hasonlóan félve várták a gólyatábor kimenetelét: "ijesztő, egyedül leszek, klikkesedni fog, nem tudok majd beilleszkedni, nem fognak szeretni". Azt hiszem, nem csak a magam nevében beszélek, ha azt mondom, az első hét végére minden aggodalmam elszállt. Az osztály hamar összszokott, barátságok alakultak ki, azonnal közösséggé váltunk. Rengeteg program segítette az osztály összszokását, többek között a gólyabál, amelynek előkészületein talán többet neveltünk, mint magán az eseményen. A tánc megtanulása sok vicces pillanatot szerzett mindenkinek. Amikor gólyanapon felmentünk a terembe,

és megláttuk egymást a személyre szóló pólóban és sminkben, mindenből kitört a nevetés. Az egyik legemlékezetesebb osztálykép készült rólunk aznap.

Párat pislogtunk, és el is érkeztünk a karácsonyhoz, illetve a félévhez. Addigra az osztály facebook csoportja tele volt lefényképezett füzet- és könyvlapokkal, rengeteg kérdéssel, rólunk készült képekkel. Hatalmas forgatag kerítette magával a közösséget, mindenki tervezgetett, mit is fog adni annak, akit kihúzott. Óvatosan puhatolóztunk, ki, minek örülne, ki kit húzott, bár utóbbinál legtöbbször zárt falakba botlottunk. Alig néhányan tudták meg, hogy ki húzta őket. Mindenki megtartotta magának, vagy legalábbis pár embernek, kinek a neve rejtőzik a saját papírkáján.

Eltelt a két hét, elérkeztünk a karácsonyi bulihoz. Mindenki eljött, és hozott magával valami süteményt, innivalót, gondolva ezzel a többiekre. Azt hiszem, az volt az a pont, amikor az utolsó szálak is összefűződtek, az osztály egy egész lett.

Jött a téli szünet, több mint egy hétig nem találkoztunk, mint osztály. Utolsó nap, alig bírtam magammal. Akármennyire nem akartam visszamenni az iskolapadba, és elővenni a kémia- illetve matekkönyvemet, hiába pihentem volna még, az osztály annyira hiányzott, hogy tükön ülve vártam a másnapot. Az első pár nap után mindenki visszaszokott a környezetbe, mindenki visszatért a megszokott hétköznapokba. Senkin nem láttam megrökönyödést, hogy újra össze van zárva ezzel a huszonnyolc diákkal.

Az osztály év végén kétnapos kirándulásra ment. Beszámolók a többiektől:

- "Szóval. Első nap reggel, amikor beszálltam a buszba, nem gondoltam, hogy az egész ilyen jól fog telni. Az első állomásunk a Turul madár volt, ahol egyre inkább azt éreztem, hogy senkinek nincs kedve semmihez. Aztán egyre jobban kezdtünk feloldódni. Ahogy a szállásra értünk, már kezdett mindenkinek jó kedve lenni, megjött mindenkinek az életkedve. Majd következett a szabadidő. Szerintem az egyik legnagyobb élményünket éltük meg. Amikor lementünk a patakhoz, mindenki jól érezte magát, sokat nevtünk, ezt Máté jelezte azzal, hogy beesett a patakba. De az is pozitív dolog, hogy ott voltunk mellette, segítettünk neki annak ellenére, hogy mindenkinek potyogtak a könnyei a nevetéstől, és ebben az a legjobb, hogy Máté ezért sem sértődött meg. A lényeg: az egész osztály egy nagycsalád, kiállunk egymásért, és, hiába vannak kisebb baráti csoportok, mindenki jóban van szinte mindenkivel."

- "A két napos túrán az osztály egy igazi családként viselkedett. Együtt nevtünk és vigasztaltuk egymást. A baráti kapcsolatok mind lányok, fiúk, lányok és fiúk között is kialakultak."

- "Olyan osztálytársaimhoz kerültem közelebb, akikkel eddig nem sikerült. Odafele a buszon volt a legjobb, talán, mert akkor közösen beszélgettünk, nevtünk. A szobák 5 ágyasak voltak, így nem szóródtunk annyira szét. Este nagyon sokat beszélgettünk, még közelebb kerültünk egymáshoz, már ha ez lehetséges. Rengeteg fénykép készült, mutatva, hogy olyan jól éreztük magunkat, hogy minden egyes pillanatot megörökítettünk volna. Visszafelé aludt az osztály, nyugodt volt a hangulat, mindenki olyan aranyos volt."

- "Nagyon jó volt, jól éreztem magam. Ahogy telt az idő az osztályból egyes emberekkel még inkább jóba lettem, mint előtte. Nem tudnám megmondani mit élveztem a legjobban. Talán, amikor Balatonon voltunk, jó volt ott ülni vízbe dugott

lábbal és kacsákat etetni. A szálláson a szobatársaimmal nagyon jól elvöltünk. A busz utakat is élveztem. A hangulat is persze fantasztikus volt."

"Jó volt nagyon és sok program volt. A kaja is finom volt. Nekem az nagyon tetszett mikor elmentünk vacsora után a szabad foglalkozásra az erdőbe és a patakhoz."

"Olyan lett amilyenre számítottam. Nagyon jó volt! A buszon mindenki elvölt mindenkivel, a szálláson is meg utána is tökéletes volt a hangulat. Összetartóak voltunk és nem rosszakodtunk:)"

A szorult helyzetekben való segítség, az órai visszafójtott, és a szünet alatti harsány nevetések színesebbé teszik a hétköznapjainkat. Tesi órákon rengetegszer kerül el egy-két gyerek a nevetéstől, szünetekben versenyeznek, hogy ki tud több alumínium labdát a szemetesbe dobni. Néha a terembe kerül egy-két olyan dolog, amin, aki belép, kissé meglepődik: egy-egy gitár, vívókard, hegedű. Az egyik legjobb élményeim közé tartozik, amikor azok a tehetséges osztálytársaim, akiket én csak csodálni tudok, énekelni kezdenek. Óriási hangulatot tud kölcsönözni a szüneteknek. Élmény egy olyan osztályba járni, ahol ennyi tehetség van. Vannak köztünk, akik már most szinte profin fényképeznek, énekelnek, zenélnek, rajzolnak. Amit igazán szeretek az osztályban, hogy bárkivel le tudok ülni, beszélgetni. Az osztály tele van egyéniségekkel. Vannak köztünk visszahúzódozóbb, vagányabb, okosabb, viccesebb, csendesebb emberek; mindenki különleges, és épp ez teszi olyan vidámmá az osztályt. Az osztály összetart, együtt áll ki mindenért, nem hagyunk hátra senkit.

Nem csak mi gondoljuk így, hiszen az igazgatóság rengeteg programon számított ránk. Ott volt a karácsonyi előadás, a halloween buli, ahol a mi tőkünk lett az első, az Amerikai Nap, amikor rengeteg süteménnyel és feldíszített osztályteremmel vártuk a nagykövetet. A teaházak, a Károlyi pódium, Nick Vujicic előadása, amin a mi osztályunkból volt a legtöbb diák. Jól kijöttünk az alsósokkal, amikor rájuk kellett vigyáznunk.

A színházban tett látogatás során, egyikünkre se volt panasz, minden tanár örült, hogy sokan elmentünk az osztályból. Rengeteg Károlyi pályázatot adott be az osztály, amik közül az

összes díjat nyert. Az izraeli nagykövetség látogatása után sem bánta meg az iskola, hogy részt vettünk az egy órás bemutatkozáson, jól éreztük magunkat, és nem hagytuk cserben az iskolát. Jóleső érzéssel mondhatom: az osztály megbízható, örülünk a feladatoknak, és bármikor szívesen vállaljuk a kihívásokat.

Visszaemlékezve az osztályra, leginkább csak szép emlékek jutnak eszembe. Látom, hogy minden nap vidámság vesz körül, és engem is magával ragad. Szeretem az osztályom. Klára néni a legjobb osztályfőnök, akit kívánhatunk magunknak. Tiszta szívből szeret minket, gondoskodik rólunk, vigyáz ránk. Egyenleti pályánkat a felnőttkor felé. Rengeteg mindent köszönhetünk neki, és tudom, a jövőben még több mindenben segíteni fog. Klára néni a mi tyúkanyónk. Köszönünk mindent!

Amikor az osztályban körbekérdeztem, mindenki mosolyogni kezdett. Megkérdeztem mit gondolnak most az osztályról. A 9-b egy véleményen van: "összetartó, összeszokott, imádom azt az osztályom, egy egész közösség." Mindenkinek van egy-két szép, vicces, boldog emléke, megkértem néhányukat válasszanak:

"Gólyabál."

"Osztálykirándulás."

"Amikor Diával szünetben táncoltunk."

"Az osztálykiránduláson a buszút."

"Lányokkal való séta a Deák téren."

"Gólyatábor."

"Éneklés az aluljáróban."

"Ez az egy év magában a legjobb volt!"

Ami nekem a legjobban tetszett, és ami a szívemig hatolt:

"Az, hogy szívesen járok iskolába."

Az osztályom kiérdemli a legjobb osztályközösség díjat. Bár a jegyeinkről inkább hallgatunk, nem ismertem még ilyen összetartó, befogadó osztályt. Hiába vannak köztünk mások, később érkezők, kicsit magának való tizenévesek, mindenki megtalálja itt a helyét. Egyetlen szó jut az eszembe, ha az osztályomra gondolok:

Család.

És Klára néni a mi édesanyánk.

